

d ů v o d ů:

Důvod zmatečnosti podle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. provádí stížnost poukazem na to, že v pouhé manipulaci na desce zásuvky nelze ještě spatřovati podstatu pokusu krádeže, nýbrž že jde jen o beztrestné přípravné jednání, a že nebylo zjištěno, že úmysl obžalovaného čelil k odcizení částky převyšující 50 Kč neb 200 Kč. Než rozdíl mezi pokusem a pouhým přípravným jednáním tkví nikoliv v tom, jak dalece se činnost přiblížila k trestnému cíli, nýbrž jediné v tom, zdali zlý úmysl, přes to, že trestného cíle nebylo dosaženo, nalezl v předsevzaté činnosti zřetelného vyjádření. V napadeném rozsudku zjištěný zlodějský úmysl stěžovatelův došel zřetelného vyjádření ve zjištěné činnosti stěžovatelově, zvednutím desky skříně zásuvku s penězi vytáhnouti, nejde tu proto o pouhé přípravné jednání, nýbrž o pokus krádeže. Nalézací soud pak zjistil, že v zásuvce bylo více než 200 Kč a že obžalovaný měl úmysl přivlastniti si vše, co tam bylo.

Čís. 2806.

»Na sebe převedení« (§ 185 tr. zák.) předpokládá nabytí skutečné moci nad věcí, by jí bylo nakládáno způsobem, jak činívá vlastník nebo jinak oprávněný; »ukrývání« předpokládá jakoukoliv potají provozovanou činnost, jež směřuje k tomu a jest s to, by stížila nebo znemožnila oprávněné osobě opětné nabytí předmětu, jehož pozbyla; ten i onen pojem předpokládá pozitivní činnost; pouhé trpné chování majitele bytu (uživatele společné skříně) k tomu, že jiný spoluuživatel bytu (skříně) uloží tam ukradenou věc, není ještě podílnictvím na krádeži.

(Rozh. ze dne 30. května 1927, Zm I 258/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 24. března 1927, pokud jím byla obžalovaná podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěna z obžaloby pro zločin podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 písm. a) a b) tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost napadá rozsudek nalézacího soudu, pokud jím byla obžalovaná z obžaloby pro zločin podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a), b) tr. zák. sprostěna, z důvodu §u 281 čís. 5 tr. ř. Tento zločin předpokládá, by obžalovaná ukradené věci ukrývala, na sebe převedla neb prošantročila (jich odbyt opatřila), vědouc, že jsou ukradeny. Obžalované se klade za vinu, že věci ukradené Helenou R-ovou na sebe převedla a ukryla. Trestní zákon těchto pojmů, totiž na sebe převéstí a ukrývatí věci ukradené, nevymezuje, nutno proto při jich výkladu řídit se názory a potřebami denního života, přihlížeti k požadavku jistoty

vzájemných právních styků, chrániti důvěru v jich stálost a bezpečnost a, jelikož se jedná spolu i o pojmy právní, pokud možno dbáti souladu mezi právem trestním a právem soukromým. Použije-li se na ony pojmy tohoto hlediska, předpokládá »na sebe převedení« po objektivní stránce, nabytí skutečné moci nad věcí, by jí bylo nakládáno způsobem, jak činívá vlastník nebo jinak oprávněný; »ukrývání« předpokládá po objektivní stránce jakoukoliv potají provozovanou činnost, jež směřuje k tomu a jest s to, by ztížila nebo znemožnila oprávněné osobě opětne nabytí předmětu, jehož pozbyla. Jak »na sebe převedení«, tak i »ukrývání« předpokládá pozitivní činnost, tam nabývací, tu směřující k ztížení nebo znemožnění opětneho nabytí ukradené věci osobou oprávněnou. Pouhé trpné chování se obžalovaného (majitele bytu) k tomu, že jiný spoluuživatel bytu tam uloží ukradenou věc, není ještě podílnictvím na krádeži. Nestačí pouhé vědomí matky o původu věcí (z krádeže), jež dcera do společného bytu přinesla, pokud matka nepředsevzala aktivní činnosti v §u 185 a 186 tr. zák. předpokládané a shora naznačené (čís. 2556 sb. n. s.). Nalézací soud v té příčině zjišťuje, že nebylo průvodním řízením prokázáno, že obžalovaná ukradené věci do uschování převzala a na se převedla, a poukazuje v tomto směru na to, že kradené věci schovala Helena R-ová, osoba zletilá a samostatně výdělečně činná, a zdůrazňuje, že je Helena R-ová schovala ve své skříni. Stížnost nenapadá zjištění nalézacího soudu, že věci schovala Helena R-ová, a jeho záporné zjištění, že nebylo prokázáno, že obžalovaná věci ty do uschování převzala a na sebe převedla, vytýká pouze rozsudku rozpor se spisy, pokud je v něm uvedeno, že Helena R-ová věci schovala ve své skříni, poukazujíc na to, že Barbora R-ová sama doznala, že skříň byla společná jak pro její věci, tak pro věci dceřiny. Barbora R-ová udala do protokolu na policejním ředitelství v Praze, že Helena »věci dala do své skříně, v níž ona (Barbora) má jen něco svých věcí«. I když by se mělo za to, že skříň byla pro dceru a matku společnou, a že jest v rozsudku rozpor, uvádí-li se v něm, že skříň byla Helenina, netýká se rozpor ten závažné okolnosti, neboť tím, že se někdo nebrání proti tomu, by jiný ve skříni, již společně užívají, uložil ukradené věci, nevyvíjí ještě pozitivní činnosti, která se vyžaduje k naplnění pojmu »ukrývání«, je-li zjištěno — a zjištění to nebylo napadeno, — že věci schovala ve skříni jen Helena a že její matka nepředsevzala žádného pomocného jednání, jímž by ukrývání bylo podporováno. Zmateční stížnost vytýká s hlediska důvodu zmatečnosti podle §u 281 čís. 5 tr. ř., že nalézací soud náležitě nehodnotil všech okolností, vyšlých na jevo při hlavním přelíčení a důležitých pro posouzení vědomí (subjektivní stránky skutkové podstaty) obžalované, že věci jsou ukradeny. Nebylo-li však zjištěno, že obžalovaná na se převedla, neb ukryla věci Helenou R-ovou ukradené, pokud se týče, bylo-li zjištěno, že jich na se nepřevzala a jich neukryla, musí zrušovací soud z těchto zjištění vycházeti a pak jest již nerozhodno, zda Barbora R-ová věděla o tom, že věci Helenou R-ovou domů přinesené a touto ve skříni uložené jsou kradeny čili nic, neboť chybí tu důležitý pojmový znak objektivní stránky skutkové podstaty

podílnictví na krádeži (§§ 185, 186 tr. zák.), a právem proto nalézací soud sprostil Barboru R-ovou z obžaloby. Neodůvoděnou zmatečnou stížností státního zastupitelství bylo proto zavrhnouti.

Čís. 2807.

Předpis druhého odstavce §u 86 tr. zák. vztahuje se toliko na případy b) a c), nikoliv též a) §u 85 tr. zák.

§ 85 a) tr. zák. staví rozsah skutečné škody na roveň škodě zamýšlené.

Výsledek zlomyslného poškození cizího majetku, s nímž jest podle první věty druhého odstavce § 86 tr. zák. spojena vyšší trestní sazba, jest učiniti předmětem otázky porotcům (§ 322 tr. ř.).

Pokud předpoklad pachatele, zapálivšího cizí majetek, že působení ohně bude zabráněno ihned po jeho vzniku, vylučuje jeho vědomí, že může nastati rozšíření ohně ve větším rozsahu ve smyslu § 85 b) tr. zák.

(Rozh. ze dne 30. května 1927, Zm I 284/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Mostě ze dne 1. dubna 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zlomyslného poškození cizího majetku podle §u 85 písm. a) a b) tr. zák. Zároveň nařídil podle §u 362 tr. ř. ve prospěch obžalovaného mimořádnou obnovu trestního řízení, důsledkem toho zrušil výrok porotců obsažený v odpovědi na I. eventuální otázku a na II. dodatkovou otázku a na něm se zakládající rozsudek soudu první stolice, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem zlomyslného poškození cizího majetku podle §u 85 písm. a) a b) tr. zák. ve výroku o vině, jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a věc vrátil porotnímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmatečnou stížností vytýká rozsudku první stolice zmatečnost podle §u 344 čís. 12 tr. ř., dovozujíc, že otázka porotcům, zda nastal úraz ve větším rozsahu pro majetek jiných osob, byla nepřípustná, jelikož ručení za výsledek nesmělo býti učiněno předmětem otázek; porotcům jest prý předložiti výhradně skutkovou podstatu, nikoliv i otázku, jež má význam pro výměru trestu. Výtka, jež uplatňuje porušení předpisů o rozsahu otázek, které jest porotcům dáti, a proto spadá správně pod hledisko §u 344 čís. 6 tr. ř., jest zřejmě nesprávná. Obžaloba tvrdila, že oheň obžalovaným založený zničil úplně zařízení holičské síně, takže její majetník S. utrpěl škodu 13.000 Kč převyšující a jest na své existenci ohrožen, a že mimo to byla majiteli domu, ve kterém se síň ta nalézá, způsobena škoda vyšší 10.000 Kč. Stížnost nepopírá ani, že výsledky hlavního přelíčení poukazyvaly k těmto účinkům souzeného